

Dům plný koček

ILUSTROVALA
LUCY
TRUMANOVÁ

KATRINA CHARMANOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

Dům plný koček

ILUSTROVALA
LUCY
TRUMANOVÁ

KATRINA CHARMANOVÁ

Pro Maddie, Piper a Riley - KC

Děkuji svým dětem,
že jsou mou inspirací - LT

Isla Palmerová milovala kočky. Milovala jejich heboučkou srst a malé růžové jazýčky. Milovala, jak jsou chytré a jak předou, když jsou spokojené. Ale ze všeho nejvíc milovala ten pocit, který s nimi prožívala. Prostě se nedokázala cítit smutná, když byly poblíž.

Isla si byla jistá, že jednoho dne se jí podaří mámu přesvědčit, aby jí dovolila mít svou vlastní kočku. Do té doby se ale bude muset spokojit s vypomáháním u Veterinářů

z Abbey Parku, kde její máma pracovala jako veterinární sestra. Nic si Isla neužívala víc, než když byla na recepci a potkávala všechny ty lidi a jejich mazlíčky, což jí umožňovalo pomazlit se se všemi kočkami, které přišly na kontrolu.

Isla se rozhlédla po ordinaci a sama pro sebe se usmála. Letní prázdniny sotva začaly a ona se těšila na každou vteřinu, kterou na veterině stráví, a na to, jak veškerý čas mezi povinnostmi, jež pro ni její máma připravila, promazlí s kočkami.

„S kočkami se to má tak,“ řekla Isla své mámě, když jí pomáhala uložit obvazy do skříně se zásobami. „Jsou miloučké a společenské. Ne jako křeček, který by raději okusoval klacek, než by ti dovolil, abys ho pohladila, nebo agama, která se sotva kdy pohne a pojídá živé brouky.“

Islina máma si povzdechla. „S kočkami se to má tak, Islo, že celé dny trávím pečováním o ně tady v práci. Uklízím nepořádek, který nadělají, krmím je a léčím jejich rány poté, co se jim podaří uvíznout ve starém dřevěném plotě. To poslední, co potřebuju, jsou další kočky, o které bych se musela starat, když přijdu domů.“

Máma neustále omílala, jak si dospělí neradi tahají práci domů. Isla to vůbec

nechácala. A byla si jistá, že kdyby máma pracovala v pizzerii, určitě by neměla sebemenší problém přinést si pizzu z práce domů.

Když máma uložila do skříně poslední obvaz, dodala: „Bavily jsme se o tom snad stokrát, Islo. Je mi líto, ale nepořídíme si kočku ani strašilku, ani žádné jiné zvíře. Musel by se najít hodně dobrý důvod, abych s kočkou souhlasila – a že jsou milejší než agama, to dost dobrý důvod není.“

Isla se pokusila skrýt své zklamání. Netoužila po žádném jiném zvířeti. Jediné, po čem vůbec kdy toužila, byla kočka.

„Ale já mám opravdu dobrý důvod,“ namítla Isla.

V batohu našla zápisník s nápisem *Miluju kočky* na deskách, kam si poznamenala dalších devět opravdu dobrých důvodů, proč mít

kočku. Avšak než stačila uvést důvod číslo dva, veterinářka Lucy si její mámu zavolala k sobě.

Isla si povzdechla. Měla začít s něčím lepším, než že jsou kočky milé. Možná s důvodem číslo šest: Kočka vám může zachránit život. Isla slyšela o jedné, která uprostřed noci vzbudila své majitele, protože jejich dům byl v plamenech. A to byl jen jeden ze stovek důvodů, proč byly kočky tak úžasné. Nedokázala pochopit, proč to její máma nevnímá stejně.

Isla nacpala zápisník zpátky do batohu a přešla ke klecím za ordinací, kde drželi nemocná nebo zraněná zvířata, která se zotavovala po zákroku či na léčbu teprve čekala. Doufala, že tam dnes budou i nějaké kočky.

V první kleci byl Thompson, tmavý, nerudný, obézní labrador, který

pravděpodobně trávil víc času na veterině než doma. Mára říkala, že v přepočtu na psí roky je to už opravdu velmi starý pes.

Bylo mu totiž skoro 89 let.

Zatímco Thompson

hlasitě chrápal, Isla

ho pohladila po hlavě

a nechala mu tam pár

psích sušenek,

až se probudí.

Několik

dalších

klecí bylo

prázdných,

ale ve skleněném teráriu o kousek dál byl

obrovský, kolem polena omotaný hroznýš

jménem Cecil, další z pravidelných

pacientů. Isla věděla, že hadi rádi jedí

zmrzlé myši. Při té představě se otrásla

a byla ráda, že Cecilia nemusela krmit. Hadů se nebála, ale prostě nechtěla sahat na mrtvá zvířata určená k jídlu. Ačkoli Cecil nepožíral jen mrtvá zvířata. U veterináře byl tak často právě proto, že jedl, co neměl. Tentokrát spolkl brýle svého majitele. Isla si pomyslela, že možná ani Cecil si nelibuje v mrtvých zvířatech.

Posunula si brýle, protože se jí mírně svezly po nose, a jelikož si myslela, že víc zvířat už tam není, šla si umýt ruce. Potom však zaslechla tiché zamňoukání vycházející z klece na konci chodby. Rychle si tam pospíšila, aby se podívala. Seděla tam nádherná kočka s obvázanou zadní tlapkou. Měla zářivé zelené oči a černou srst, vyjma bílých ponožek na tlapkách a bílé náprsenky.

Na tabulce na kleci nebylo žádné jméno, což bylo neobvyklé. Oznamovala *Pouze nitrožilně*, což znamenalo, že kočka nesměla nic jíst ani pít, protože buď byla po operaci, nebo ji jedna právě čekala. Isla se na kočku toužebně zadívala a položila ruku na mříže. Kočka zamávala ve vzduchu přední tlapkou, jako by si s ní chtěla plácnout.

Isla se radostně zachichotala. Nikdy předtím neviděla, že by si kočky chtěly plácnout. „Ahoj, já jsem Isla. Jakkak se jmenuješ?“

Kočka zamňoukala v odpověď a otřela se hlavou o dvířka klece.

„Ach, ty chudinko!“ zvolala Isla. Špičkou prstu kočku pošimrala na čumáčku. Zvíře jí drsným růžovým jazykem olízlo prsty a spokojeně zapředlo.

Isla mrkla na hodinky. Byla skoro jedna hodina. Slíbila mamě, že okolo oběda odejde, aby si uklidila v pokoji a připravila ho na babiččin příjezd. Trvalo jim snad věčnost, než babičku doma všichni přesvědčili, aby u nich strávila léto, a Isla chtěla, aby všechno bylo dokonalé. Byla to babiččina první návštěva od ledna, kdy zemřel jejich milovaný dědeček. Všem jim moc scházel

a Isla věděla, že pro babičku to bude velký krok. Doposud se všech stranila, odmítala pozvání na návštěvu i jakoukoli pomoc od svých dětí. Jak se týdny přelévaly v měsíce, bylo to, jako by přišli i o babičku.

Ale po spoustě žadonění babička minulý týden konečně souhlasila, že přijede a zůstane u nich. Isla se jí nemohla dočkat. Babička byla na kočky skoro stejně ujetá jako ona, a navíc jí nevadilo poslouchat Islin nekonečný proud nápadů, jak mámu přesvědčit, aby si kočku pořídili. Jedinou nevýhodou tak bylo, že Isla bude muset sdílet pokoj se svou starší sestrou Tildou, která nebyla zrovna dvakrát nadšená, že bude mít spolubydlící.

„Musím jít, ale brzy se vrátím,“ slíbila Isla kočce a pokusila se od ní odtrhnout. Kočka hlasitě zamňoukala. Isla zaváhala a rozhlédla se kolem, jestli jsou samy.

„Tak jo,“ zašeptala. „Na chvílku můžeš ven, ale neříkej to mamce. Nemám zvířata pouštět z klecí. Ne po tom, co se stalo s Basilem. Myslí si, že by z toho mohla být katastrofa.“

Před časem nechala Isla nešťastnou náhodou utéct fretku, jelikož netušila, jak rychlé umí fretky být. Snad celou věčnost ji zběsile honila po chodbách sem a tam, než se jí podařilo vlákat ji zpátky do klece kouskem šunkového sendviče.

Bohužel ji máma přistihla při činu. Byla tak rozzlobená, že Isle na týden zakázala na veterinu vkročit. Dokonce i Lucy, která se nikdy nenaštvala na nikoho, na ni byla mírně nabroušená.

Isla odložila batoh, otevřela klec a jemně zvedla kočku tak, aby neublížila její zraněné zadní tlapce. Přivinula si ji k sobě tak těsně,

až cítila tlukot jejího srdce. Se šťastným povzdechem zabořila tvář do hebkého kočičího kožíšku.

„Tvůj majitel je ten největší šťastlivec na světě,“ zašeptala.

Kočka zamňoukala a opět zamávala ve vzduchu přední tlapkou. Isla se zachichotala a zvedla ruku, aby si s ní znovu plácla.

Znenadání se vřadu na chodbě otevřely dveře od Lucyiny ordinace.

Isla spěšně uložila kočku zpátky do klece, třikrát se ujistila, že dvířka jsou zajištěná, a pak se, jak doufala, s výrazem *nedělám nic špatného* opřela o zeď. Lucy s mámou vkročily

do chodby, ale byly tak zabrané do hovoru, že si Isly vůbec nevšimly.

„Skutečně nemá žádného majitele?“ zeptala se máma.

„Obávám se, že ne,“ odpověděla Lucy. „Neměla obojek ani identifikační čip a my nevíme o žádném oznámení o pohřešované kočce. Prostě pouliční kočka, která byla ve špatnou chvíli na špatném místě, když ji to auto srazilo. Asi bude nakonec trochu kulhat, ale jinak se plně zotaví. Doufejme, že ji někdo adoptuje. Je tak přítulná.“

Isla vytřeštila oči. Kočka... *tahle* kočka... potřebuje domov! Dokonalejší už to být nemohlo. Jak ale přesvědčit mámu? Isla znovu vytáhla svůj zápisník a vyhledala seznam důvodů.

„Islo? Co tady ještě děláš?“ zavolala na ni máma. „Neměla bys už být na cestě domů?“

